

VIRTUȚILE REVOLUȚIEI

de ION BANUȚA

„No va dărui oare Italia un nou Dante, care să vestească nașterea acestei ere noi, proletare“...

F. ENGELS

Nu știu de ce-mi vine să cred că germele Revoluției s-a născut odată cu omul, această ființă rațională care s-a închinat, se pare, întâi la fulgerele care-l înspăimântau, la soarele care-l fascina, la stelele care-l luminau noaptea și la pământul care-l hrănea; s-a închinat la început dintr-o plăcere sau dintr-o necesitate, din curaj sau din teamă și abia mai târziu omul s-a închinat la niște idoli ciopliți după interesul unora, care în general se numeau stăpîni, și în particular: regi, împărați, patriarhi — negustori de rind, cămătari, ș.a.m.d.

Revoluția, acest adînc și vast fior al răsvrătirii drepte vine, nu este nici un mister, din pofta de pline, de pește și de vin, din pofta de frumos, de cer, și de păsări, din pofta de miine, dintr-o legitimă îngrijorare pentru cei ce au să vină. De fapt atît de bine, nu se știe de cînd au început revoluțiile, din timpuri imemorabile desigur, și n-au mai ajuns vești despre ele pînă la noi, poate și din cauză că n-au fost consemnate în piatră ori în niște papirusuri, unii neștiind s-o facă, alții neavînd interesul, știut fiind că, Revoluția nu poate fi pe placul oricui.

Pămîntul, — leagăn și paradis al omenirii! Soarele, un dulce aruncător de iluzii din imensele lui delicii, aruncător de lumină, de căldură, izvorul izvoarelor noastre. Poate că în afară de dorința de piine și de vin, de cîro chiar, vezi dictonul latin — „Panem et circenses“, omul mai vedea inițial și infinitul frumuseții umane în aceea oglindă a depărtării visului. Oare cîți comandanți de geniu al luptei pentru libertate vor fi murit fără să fie trecuți în nici un catastif? Rămînem în admirație și extaz cînd istoria ne readuce în imagine pe un Spartacus frumosul sclav — împăratul de sînge al sclavilor care prin revoluția lor au zguduit imperiul roman, pe un Garibaldi, Babeuf, ori pe Marx, pe

Cronica unui greier

Engels, pe Lenin făuritorul de geniu al Marii Revoluții din Octombrie, absolut inimitabilă.

Cînd totul în viață gîlgăie de mizerie și de apăsare cum ne informa în felul lui Maxim Gorki în Azilul de noapte, cînd totul pute de crimă — era fascistă — aceasta fiind supusă vitriolantelor articole ale aceluia frămîntat Elya Ehrenburg, articolele — ghiulele aruncate drept în inima hitlerismului care invadase Țara lui Lenin, atunci nimic și nimeni nu te mai oprește să-ți faci un crez din steagul dreptății, steagul roșu.

Atunci cînd Doja, regele cu coroană de foc, rămîne într-o neclintire de piatră, atunci cînd Horia, Cloșca și Crișan își înșiră oascele pe roată și pe zidurile temnițelor, atunci cînd legendarul Bălcescu visează o Românie liberă și prosperă pierzîndu-și trupul în cimitirul de la Palermo, atunci cînd generațiile visurilor mele, comunistii, înfruntă inchișorile Dofanei, Văcăreștilor, Caransebeșului, Aradului, Galatei, Ocnelor-Mari etc., atunci îți simți ca o datorie de onoare intrarea cu tot sufletul tău sub drapelul libertății, frumoasele drapeluri ale umanității.

Societatea, de la începuturile ei, a tîns spre organizare, spre progres, trecînd prin sclavagism, feudalism, capitalism, ajungînd după zbateri dramatice de mii de ori înecate în sînge, la socialism și apoi la comunism, la această societate visată de mii de milioane de oameni. Oamenii, sub steagurile libertății larg desfășurate aduc în lume, prin inimile lor de foc pe Maiestatea-Sa, Umanitatea. Atunci cînd Lenin, venînd din pretutindeni, și de la Razliv, din coliba de fîn care i-a legănat geniul, atunci cînd tunurile de pe Aurora, au aruncat în văzduh pentru prima oară niște ghiulele umane, în omenire frumosul vis a devenit realitate. Lanțurile veacurilor au început să cadă rînd pe rînd. Sub steagurile lumii, popoare întregi străbătînd Bulevardul Entuziasmului s-au regăsit adînc în umanitate, umanitate ce trebuie să domnească azi pe pămînt și miine în univers, acel univers pe care omul îl va cuceri. El va cuceri Cu mintea, cu inima, cu voința lui. Să-i dăm cuvîntul magistrului versului revoluției, lui Maiakovski:

— „Inconjurai aproape tot globul pămîntesc și viața e frumoasă și-mi place să trăiesc.

Dar în al luptei noastre clocotitor tumult
imi place și mai mult“.

ALBINA

REVISTA SĂPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURĂLE

NUMĂRUL 45 (1141) ♦ ANUL 73 ♦ SERIA II ♦ JOI 6 XI 1969 ♦ 8 pag. 25 bani

ANA IPĂTESCU

pictură de Al. Ciucurencu

Ține minte:
Lenin, comunismul nu-s cuvînto
Cu altele la fel —
Ele-s supremul țel,
Singurele rosturi sfinte,
Dacă vrei prin muncă
Fără de stăpîni ce dau poruncă
Să fii liber.

LIBER

de M. BENIUC

Ține minte:
Altfel dacă altul spune, minte!
Sîngele român și sovietic
Nu-i hrisov, urmașilor, ermetic,
Ci e slova vremii, cea fierbîntă,
Ce te-nvață să citești,
Dacă vrei mereu să fii ce ești:
Liber!

ZILELE CULTURII SOVIETICE

În aceste zile, țara noastră găzduiește o serie de manifestațiuni de artă și cultură, precedând marea sărbătoare a Revoluției din Octombrie, prilej cu care au loc spectacole, expoziții, întâlniri și vizite, atât în Capitală cât și în țară.

Delegația sovietică prezintă la aceste manifestațiuni, condusă de tov. Nikolai Mohov, adjunct al ministrului culturii al U.R.S.S., e alcătuită din personalități de seamă ale artei și culturii din Republicile Uniunii Sovietice.

Primul eveniment din cadrul Zilelor culturii sovietice l-a constituit concertul orchestrei simfonice a Filarmonicii din Leningrad, desfășurat în marea sală a Ateneului Român. Sub bagheta binecunoscutului dirijor Evghenii Mravinski, artist al poporului al U.R.S.S., laureat al Premiului Lenin, publicul bucureștean a aplaudat îndelung pe artiștii orchestrei leningradene care au interpretat Simfonia a V-a de Cealikovski și Simfonia a VI-a de Prokofiev.

Deschiderea unei expoziții de fotografii a marcat contactul cu o serie dintre realizările oamenilor sovietici în variate domenii de activitate. De la fotografia-document, înfățișându-l pe Lenin la tribună, în mijlocul copiilor ori cu oamenii muncii, la marcarea unor etape istorice, de gigantică civilizație — de la Lampa lui Illici, la cosmonauții sovietici — expoziția înfățișează peste 120 de aspecte și momente din munca, viața și preocupările oamenilor din U.R.S.S., reliefate în instantanee și interesante lucrări artistice.

Vernisajul Expoziției de artă decorativă a U.R.S.S. este încă unul din evenimentele importante ce au loc în aceste zile în Capitală. Prezentând creații originale, de inspirație folclorică, veritabile sinteze de artă, expoziția prezintă vizitatorilor o parte din producția contemporană

a genului, demonstrând valorile, talentele și spiritul novator al artiștilor participanți. De la covoare la ceramică, de la interpretări picturale pe diverse materiale, la lucrări gingașe ori de proporții mai mari, vizitatorul la cunoștință de aspectele variate și bogate ale formelor artei decorative, admirând cu entuziasm artistic piesele prezentate.

Calendarul Zilelor culturii sovietice cuprinde variate manifestațiuni de artă și cultură. Dintre acestea spicuiem: concerte simfonice și de operă, spectacole de cîntec și de dans, o expoziție a pictorilor scenografi, decada ale cărții, spectacole ale colectivului de dansatori „Innost” al Casei de cultură a învățămîntului profesional-tehnic din Leningrad, întâlniri și discuții cu personalități ale vieții cultural-artistice, compozitori, artiști plastici, scriitori, cineaști.

Între oamenii și instituțiile de artă și cultură ale U.R.S.S. și Republicii Socialiste România există numeroase contacte și schimburi de experiență, ceea ce contribuie la buna cunoaștere a valorilor reciproce. Nu demult, publicul sovietic a avut ocazia să se reîntîlnească — în cadrul Zilelor culturii românești, prilejuate de a 25-a aniversare a eliberării țării de sub jugul fascist — cu reprezentanți ai artelor și culturii, cu formații și echipe din țara noastră. Astfel, cunoașterea mai adîncă și mai largă a sensibilității artistice a popoarelor U.R.S.S. și poporului român, contribuie la lărgirea relațiilor de prietenie și la îmbogățirea reciprocă a culturii tuturor oamenilor.

În București, Iași, Cluj, Timișoara și în alte centre importante ale țării, Zilele culturii sovietice continuă, bucurîndu-se de interesul și participarea unanimă.

I. TEO

De curînd s-a deschis într-un cadru festiv noul an de învățămînt la Universitatea populară din Cluj. Cu acest prilej au luat cuvîntul profesorul universitar Victor Preda, membru al Academiei de științe medicale, președintele Comisiei județene de răspîndire a cunoștințelor științifice, precum și D. D. Roșca, membru corespondent al Academiei, rectorul Universității populare din Cluj. Academicianul Ștefan Milcu, președintele Consiliului național de răspîndire a cunoștințelor culturale-științifice, prezintă la deschiderea cursurilor, a vorbit despre Sarcinile actuale ale Universității populare.

În incheiere artiștii celor două opere din Cluj și unele formații amatore, au prezentat un frumos program.

Cercul de folclor de la Universitatea din Iași desfășoară o frumoasă activitate de cercetare a creației populare. Studenții membrii ai cercului au întreprins pînă în prezent investigații în satele de lângă Rădăuși, la Gura Humorului și Tg. Neamț.

În perioada vacanței de vară ei au lucrat la monografia unei comune. S-au preocupat de asemenea de studiul, transcrierea și catalogarea diferitelor varian-

CARNET CULTURAL

te ale unei piese de teatru popular cu subiect istoric, descoperit în comuna Vinători din județul Iași.

La Neanda, comună din județul Sălaj, funcționează de doi ani un curs de cusături populare. Prima serie de cursanți, 20 de fete, au absolvit cu succes cursurile. Unele dintre ele lucrează azi la cooperative meșteșugărești din Jibou și Gherla. La cursul început în această toamnă sînt înscrise aproape 30 de eleve. Exemplul acestui curs precum și a celui din Avrig, județul Sibiu, condus de renumita țesătoare Maria Spiridon, ar putea fi urmat și de alte comune din țară.

Recent, ansamblul folcloric al Casei de cultură din Tîrgu Secuiesc, județul Covasna, dețină-

tor al premiului I și al titlului de Laureat al celui de al IX-lea Concurs pe țară, a fost oaspetele județului Argeș. Ansamblul a întors vizita mai multor formații artistice din Argeș care au prezentat spectacole în județul Covasna.

Artiștii amatori din Tîrgu Secuiesc au fost primiți în Argeș cu caldă prietenie. Ei au vizitat locuri pitorești din județ, precum și uzina de autoturisme din Pitești.

Ansamblul folcloric a prezentat în fața publicului argeșean un reușit program artistic, compus din bucăți muzicale, dansuri populare românești și maghiare și o frumoasă Nuntă secuiască.

Casele județene ale creației populare desfășoară în ultima vreme o lăudabilă activitate de culegere și editare a folclorului local. De curînd Casa creației populare din județul Cluj a editat o frumoasă și valoroasă culegere intitulată 1000 de chiuituri de pe Someș. Autorul ei Virgil Medan a cules aceste creații populare, după o îndelungată și migăloasă muncă de cercetare. El s-a folosit în acest scop de aproape 60 de informatori. Volumul cuprinde și un valoros studiu despre chiuitură semnat de autorul culegerii.

GRĂDINĂ DE FLORI

De la Căpățineni, banda lucie de asfalt a șoselei își desfășoară meandrele în sus, spre baraj, prin locuri de sălbatică măreție. Atenția trecătorilor este atrasă de peisajul nou format din păienjenșul miilor de fire ale cablurilor electrice care duc în țară lumină.

Foarte puțini trecători prin aceste locuri dau vreo atenție drumeagului îngust ce se desprinde spre stînga și care, înfruntînd pieptiș costișele, se pierde printre munți.

După cîțiva kilometri de urcuș, se deschide o poiană largă în care satul Aref își desfășoară casele răzlete, pînă sus, sub Măgura.

Originea acestui sat se pierde în negura timpurilor. Pe vremea lui Litovoi voievod, satul era o așezare cunoscută. Într-un hrisov al lui Mircea cel Bătrîn se vorbește despre drepturile „Hareșanilor” asupra munților din preajmă, iar Vlad Țepeș a zidit cetate tare în munții lor, spre apărarea hotărului.

Arefenii au fost dintotdeauna păstori. În cîntecele și jocurile lor, în port și datini se oglindește dragostea pentru munții cu care se înfrățesc de sute de ani.

Aproape toți bărbații din sat știu cînta la cite un instrument popular: fluier, caval, frunză, solz de pește, iar fetele se mindresc cu neasemuit de frumoasele costume lucrate de mîinile lor.

În zi de sărbătoare, satul pare o grădină de flori revărsată pe ulițe. Aici s-au păstrat, nealterate, toate comorile sufletești ale poporului nostru, multe și frumoase jocuri bătrînești, mîndre și duioase doine eizelate cu migală de generații și generații întregi.

În aceste zile, sala cîminului cultural devine adesea neîncăpătoare pentru a-i cuprinde pe toți cei dornici să participe la repetițiile ansamblului folcloric.

La realizarea acestui ansamblu au un merit în egală măsură inimoșii dascăli Cezar Bădescu — directorul școlii, Mihail Florea, directorul cîminului cultural, profesoarele Elena și Angela Bădescu, Marilena Popescu și multe alte cadre didactice, alături de tinerii și vîrstnicii satului. Adeseori, ferestrele cîminului cultural rămîn luminate pînă tîrziu după miezul nopții.

La chemarea entuziaștilor profesori și învățători, bătrîni din sat au răspuns cu multă bucurie și tragere de inimă. Aceștia aduc cîntecetele și jocurile moștenite de la străbuni, pe care le învață tineretul satului cu multă dragoste și sîrguință.

LEONTE SOCACIU
coregraf

OLESANDR OLESSI

Un stol, de păsări, călător,
ca de omături și ușoare
sînt versurile mele-n zbor,
în zbor și-n zbateri, pe sub zare.

Ele tubiri rîvniră și
fraternitate, peste clipă,
dar timpu-n trecere stropi
cu sînge fiece aripă.

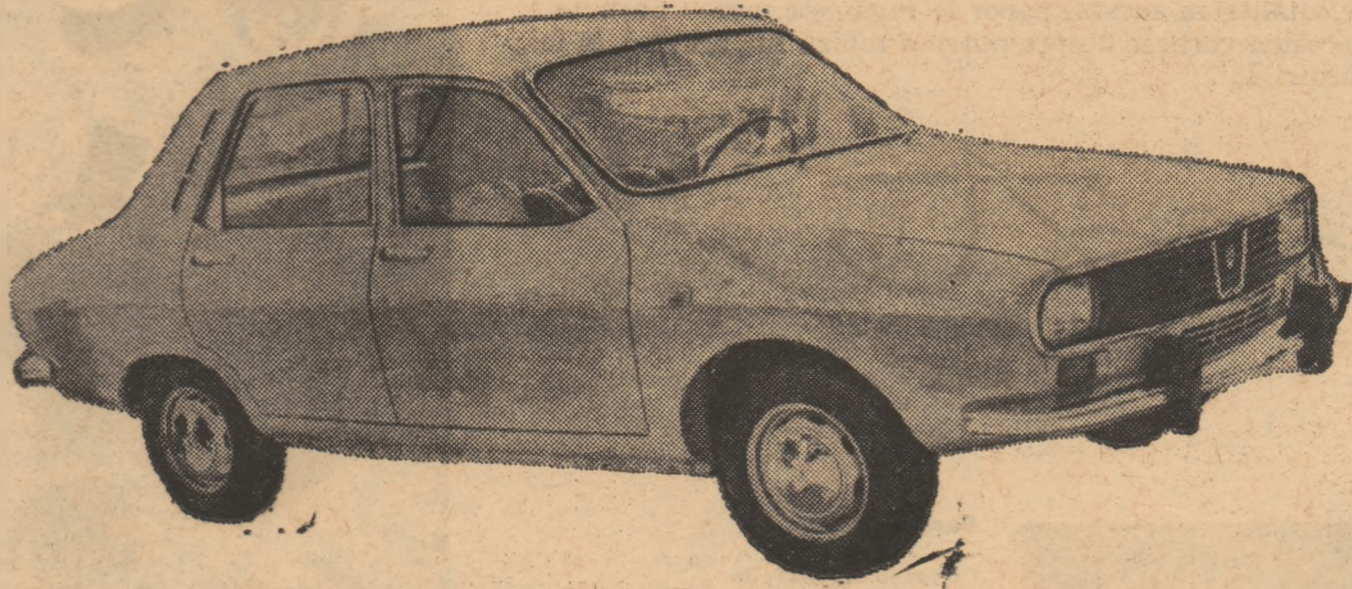
În românește de AL. ANDRIȚOIU

1904

DANSATORI

„DACIA 1300“

După numai un an și câteva luni de la intrarea în funcțiune în Uzina de autoturisme din Pitești, și-a făcut apariția o nouă limuzină: „Dacia 1300“. Față de „Dacia 1100“, noua limuzină va fi fabricată în întregime cu piese românești, ca urmare a integrării fabricației și a cooperării cu o serie de unități constructoare de mașini, de electronică și electrotehnică din țară. Concură, între altele, Uzinele de autocamioane Brașov, Uzina mecanică Măscel, Uzina de autobuze București etc. Principala constructoare a limuzinei rămâne însă uzina de la Pitești, al cărei colectiv s-a pregătit asiduu și cu minuțiozitate. Trecerea la noul produs este de fapt un certificat de garanție al maturității profesionale la care a ajuns colectivul de muncă de aici. Un fapt în plus, privind pregătirea de care dispun fâuritorii români de autoturisme, este acela că fiecare al optulea salariat este inginer și fieca-

re al patrulea are cel puțin studii tehnice. Totodată, o parte dintre oameni au lucrat efectiv în Franța, într-una din uzinele speciale de montaj și asamblare ale firmei-RENAULT, firmă care de fapt pune la dispoziția părții române documentația de execuție și tehnologia de fabricație.

Primele mașini „Dacia 1300“ vor fi puse în vânzare în trimestrul I 1970, uzina continuând să fabrice și „Dacia 1100“ pentru care există numeroase cereri. Ulterior, producția de bază va rămâne doar noul tip, care față de drumurile noastre se prezintă ca un autovehicul ideal. Cu motorul de 1300 c. m. c. urmează a se echipa în anii următori o serie de autoutilitare. Se remarcă în uzină și o preocupare intensă privind organizarea serviciilor post-vânzare și post-garanție, asigurarea de piese de schimb, cât și de organizare pe teritoriul țării a unei rețele de unități de prestări de ser-

vicii și întrețineri tehnice. În orașe mari din țară ca Brașov, Cluj, Arad, există puternice stații de întreținere auto, de spălat și gresat. La Pitești, București, Constanța, Bacău se află în construcție depozite de piese de schimb și unități „Service“.

Cum se înfățișează noua limuzină? Este o mașină de tip berlină, cu 4 uși, concepută după formula „totul în față“. Motorul, cutia de viteze și transmisia la roțile motoare se găsesc pe puntea din față. Acest sistem simplifică mult comenzi, mărește spațiul de transport, dă stabilitate la curbe și vânt etc.

Interiorul mașinii este modern, atrăgător și confortabil. Cu ea se pot transporta ușor 5 persoane, plus o remorcă de voiaj.

„Dacia 1300“ se remarcă de la bun început ca o realizare remarcabilă a tehnicii construcției de automobile.

C. GHEORGHE

A apărut Almanahul educației — 1970 editat de Institutul de Științe Pedagogice. Lucrare ce își propune să ilustreze o problematică vastă în felurite forme publicistice, Almanahul este destinat cu precădere părinților și cadrelor didactice, adică celor preocupati de problemele educației.

Realizatorii (red. George Nestor) au dorit — și în bună măsură au reușit — să îmbine

ALMANAHUL EDUCAȚIEI — 1970

caracterul său științific cu atracțivitatea obligatorie unor astfel de lucrări. La aceasta se mai adaugă un plăcut aspect grafic.

Cele peste 80 de semnături ale volumului reunesc nume ale unor poeți (Mihai Beniuc, Ion Cringuleanu, Eugen Frunză, Victor Tulbure), prozatori (Dumitru Almaș, Ion Istrati, Șerban Nedelcu, Nicolae Tăutu, Radu Tudoran), oameni de știință (Ștefan Bîrsănescu, Ștefan Milcu, Călin Popovici, Stanciu Stolan), umoriști (I. Avian, Stelian Filip, Mircea Pavelescu) și alții. Mai remarcăm ancheta intitulată 1970 — internațional al educației, la care răspund personalități din Bulgaria, S.U.A., Italia, Uniunea Sovietică și Iugoslavia, Colocviu despre dragoste la care iau parte Maria Banuș, Nina Cassian și Ursula Schiopu, precum și interesantul grupaj de sfaturi medicale în legătură cu copiii și educația lor semnat de dr. Vl. Constantinescu.

Cuprinzând articole despre relația dintre educație, familie și școală Almanahul este un bun sfătuitor. De aceea el se citește cu interes nu numai de către cadrele de specialitate, ci și de primii educatori ai copiilor — părinții.

V. DUMBRAVA

Călătorește, adesea, cu trenul, către Craiova. Printre pasageri am întâlnit, de câteva ori, un tânăr înalt și slăbuț, cu ochii ca de migdale și cu obrajii rumeniți de soare și vânt. Are vreo 25-26 de ani. Dimineața, se urcă la București și coboară la Roșiori. Seara, la 5, urcă la Roșiori și la 8 este la București-Nord.

Într-o zi, ne aflăm în același compartiment. El ședea pe bancă, lângă fereastră, aplecat pe o carte. Când și când, făcea însemnări într-un caiet. Intimplarea făcuse să am loc lângă el. Mi-am aruncat ochii pe carte. Era un manual de matematici de clasa a opta.

— Sinteți profesor? l-am întrebat eu.

Tinărul a mai scris câteva formule pe-o fiță. Apoi s-a uitat din nou pe carte și abia tirziu s-a întors către mine:

Instantanee

UN NAVETIST

— Vă rog să mă scuzafi... Tocmai rezolvam o problemă, pe care vreau s-o dau elevilor. Sint profesor de matematici la școala generală din Măgureni.

— Locuiți în București?

— Da.

— De câte ori pe săptămână faceți acest drum?

— În fiecare zi.

Un răstimp, nu ne mai spunem nimic. El privește cu coada ochiului. Pare obosit afară din cale. Aproape istovit.

— Nu vă obosește prea

tare naveta asta? îl întreb în cele din urmă.

— Nu mă obosește...

— N-ar fi mai bine să locuiți în satul unde lucrați? Ați avea mai mult timp să vă pregătiți și să vă odihniți.

— Deocamdată sint tânăr.

— Totuși, se poate să întirziați și școala să sufere!

— În trei ani n-am întirziat niciodată. Trenurile merg regulat.

Profesorul de matematici își viri din nou nasul în cartea sa și nu mă mai băgă în seamă.

M-am sculat de pe bancă și m-am dus în vagonul restaurant. Am stat acolo mai bine de o oră. Când m-am sculat și am pornit către compartimentul nostru, trecusem de mult de Roșiori și ne apropiam de Caracal. M-am uitat la ceas. Era zece și jumătate.

„Profesorul a ajuns, desigur, la școală. Se află în clasă și predă lecția! imi spuneam strecurindu-mă pe un coridor. Copiii sint numai ochi și urechi. Il ascultă cu luare aminte pe profesorul care se străduiește să-i lumineze! La ora aceea!“

Deschid ușa compartimentului și, ce-mi văd ochii? Profesorul de matematici doarme cu gura căscată și sforăie. Sforăie și visează că-i pe catedră și predă lecția.

ȘERBAN NEDELICU

POLOLE AMARE

Vizitatorul nocturn

Într-o dimineață, în piața Tecuciului a venit și Gheorghe Boboc din comuna Vizantea, județul Vrancea. A venit să-și desfacă marfa: cămăși, flanele, rochiile și alte lucruri strict personale, însă ale altor persoane, pe care le vizitase pe cind nu erau acasă.

Fiind prins cu cămășile altora a băgat-o pe minecă. Și va fi nevoit să-și intrerupă vizitele. Timp de trei ani va primi el vizite la vorbitor,

Metronom

Răzbnătorii, familia Varner și stelele fără nume nu au putut veni la căminul cultural din Ghidigeni, județul Galați, deși erau așteptați. Motivul? Televizorul căminului este defect de opt luni. O perioadă mai lungă chiar și decit „Lunga vară fierbinte“. Credem că nu e cazul să se deplaseze vestitul comisar Margret pentru a afla cine este vinovat de această defecțiune tehnică.

Un chibrit

Înțeleg să cauți birlogul lupilor lăsindu-te ghidat de o oaie, dar ca să caute cineva benzină cu chibritul, e greu de crezut. Și totuși Marin Chirișescu de la C.A.P. Șipote (județul Constanța) a intrat în depozitul de carburanți cu chibritul aprins. A doua zi — chiar dacă ar fi vrut — nu mai putea să repete isprava pentru că nu mai avea unde să intre. Așa cum e de ajuns o măciucă la un car de oale, a fost suficient un chibrit pentru ca depozitul să devină scrum.

SPORT

Pornind de la fotbal

Fotbalul e un sport. Fotbalul e o artă. Fotbalul e un spectacol popular al secolului nostru. Dar de fapt și în ultimă instanță fotbalul este un joc sportiv cu mingea, în care două echipe formate din cîte 11 jucători urmăresc să marcheze cît mai multe puncte (goluri) una alteia.

Astea toate erau pînă nu de mult. Anul 1969 ne-a arătat că fotbalul e o treabă mult mai serioasă. Atît de serioasă încît se poate conjuga cu istoria. Pînă acum știam că un război poate începe pentru că un rege i-a furat altuia nevasta sau, dacă vrei, un motiv mai important, pen-

tru căutarea de noi debușeuri pe piața externă. Însă cînd vor învăța la școală despre războiul dintre Honduras și Salvador din anul de grație 1969, copiii noștri vor afla că el a pornit de la înlînirea de fotbal dintre echipele celor două țări. Iată deci că fotbalul și-a ouccesit precis un loc în istorie!

Sau: recent disputata finală internațională între Estudiantes La Plata și Milan a început pe teren și s-a terminat, pentru unii jucători la spital iar pentru alții la închisoare. De pe teren la spital parcă mai auzisem noi, dar direct... pirnaie? ! Veți spune poate că asta n-a fost o partidă de fotbal ci o vendetta organizată, că cei 22 de jucători nu urmăreau mingea ci 11 din ei urmăreau țurloaiele și chiar alte organe ale celorlalți il... Oricum o de reținut c-a fost necesară intervenția președintelui Republicii Argentina pentru a lămuri lucrurile și că trei din „eroii“ partidei așteaptă într-o celulă de închisoare, sfaturile avocatului, în loc să aștepte în cabină pe cele ale antrenorului.

Ziarele din ultimele zile ne-au adus neplăcuta veste că în mai toată presa greacă se vîntură știri eronate cum că supporterilor care ar vrea să-și însoțească echipa la

București la 16 noiembrie nu li s-ar pune la dispoziție bilete de intrare pe stadion. Asta, în pofida faptului că Federația elenă de specialitate n-a solicitat deocamdată mai mult de 100 de bilete și că ele i-au fost date. Asta în ciuda tradiționalei și recunoscutei ospitalități românești și a miilor de bilete repartizate turiștilor greci prin O.N.T. Cine are nevoie să facă țapaj mincinos cum că românii le-ar fi frică de „galeria“ greacă? Cui prodest? Cunoașterii, Înțelegerii și apropierii — scrise pe firmamentul oricărei întîlniri internaționale? Spiritului de sportivitate ce trebuie să domnească pe teren și în tribune?

Ah! Ce bine era pe vremea cînd fotbalul însemna 22 de jucători care alergau după o minge...

VLADIMIR PANĂ

P.S. Noi, cei care nu ne lămuream cum a putut UTA să piardă cu 0-8 la Varșovia, am primit explicația duminică pe „Dinamo“.

de dragoste...

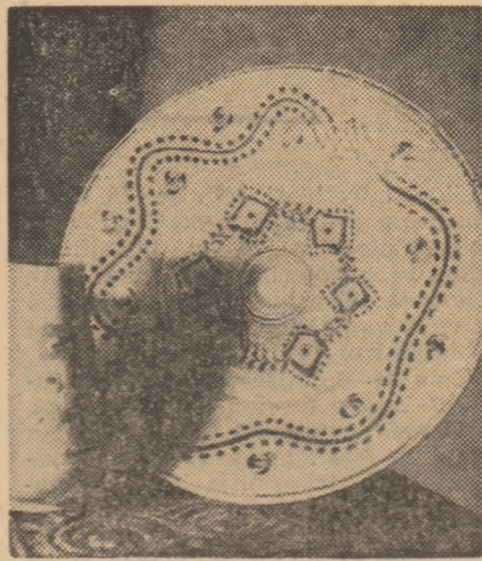
Cintecelile acestea duc cu ele, dinspre ziua de ieri spre cea de mâine, tremururi înfiorate al inimii și sufletului unui popor. Un popor îndrăgostit de dragoste, îndrăgostit de libertate, îndrăgostit de pământul pe care-l calcă, cu toate iubirile lui topite în vers și în sunet și în frumusețe. Ele îi sînt închinarea spre toate bucuriile vieții, pe care vitalitatea acestui popor le regăsește mereu nestîrbite. Versurile acestea vorbesc despre puterea iubirii lui, arătînd, la fel, puterea dăruirii lui.

Cîtă boală e sub soare
Nu-i ca dorul arzătoare,
Că dorul unde se pune
Face inima cărbune;
Cîtă boală e sub lună
Nu-i ca dorul de neună,
Că dorul unde se lasă
Face lacrimilor casă.

Pe deasupra istui sat
Joacă-un păunaș rotat.
Nu știu-î păunaș rotat,
Ori mirele fărîmăpat?
Dar cine l-a fărîmăcat?
O copilă din cel sat.
Dar cu ce l-a fărîmăcat?
Cu sulcină din grădină
Și cu apă din fintină.

Cărăuși, băut-ați vin,
Ce minăți caii-așa lîn?
Da minăți caii mai tare
S-ajungem în sat cu soare,
Să ne vadă oamenii
Pentru ce-am trudit caii:
Pentru-o floare din fereastră,
Pentru-o rujă de nevăstă,
Pentru-o floare din grădină,
Pentru-o tînără copilă,
Prins-o cucu-o rîndunică
Micuță și frumusecică.
Da n-a prins-o ca s-o crească
Ci s-o aibă de nevăstă,
Da n-a prins-o ca s-o ție
Ci s-o aibă de soție.

Nevasta care-i frumoasă,
Nu-ți trebi lumină-n casă,
Că lumină-i ochii ei
Și se vede ca de zi;
Nevasta care-i urîtă
Și cu zece lămpi aprinsă
În casă-i lumina stînsă.

Săracile
dragostile
Ciripesc ca păsările
Trec prin taină,
nu se-ntină,
De voinic tînăr s-anină;
Trec prin apă,
nu se-neacă,
De voinic tînăr se leagă.

Foaie verde-a plopului
Unde-i miez de-al codrului
Îi și puntea dorului.
Unde-i iarba verde, deasă,
Îi dragostea mai aleasă;
Unde-s fragi, acolo-s dragi.
— „Dar tu, neică, ce mai faci?”
— „Eu fac bine
că-s cu ține
Și fac rău
că nu te ieu!”

Ra bucată-l dragostea!
Cine prinde a gusta
N-are cap de a lăsa,
Nici minte de a purta.
M-a pus dracu și-am gustat-o
Ș-am bolit pină-am uitat-o.

Prin pădurea rară-n jos
Merge badea cel frumos
Cu carul de odolean,
Cu boii de măgheran,
Cu jugul de scinteuțe
Cu răsteie de botcuțe
Cu roate
de mere coapte;
Cu butuci
de mere dulci,
Cu loitrițe
de turciță.
Hai, bade, să-ți dau guriță!

Mindră, mindră, draga mea,
Ajungă-te jelea mea,
Să te-ajung-un dor și-un drag.
Să șezi toată ziua-n prag,
Cu firuș băgat în ac,
Și tu să nu poți împunge
Pin-nu-i suspina și plinge,
Și tu să-ți aduci aminte,
Mindră, de-a noastre cuvinte,
C-or rămas neisprăvite
De-om trăi le-om isprăvi
Și tu soție mi-î fi.

La bădîța în grădină
Prins-a dorul rădăcină...
Eu mă duc să-l bag în casă,
Rădăcinile nu-l lasă;
Eu mă duc să-l bag în sin
Rădăcinile îl țin;
Eu mă duc să-l duc în tindă,

Ramurile-ajung în
Și frunzele la ogl
Dorul are-o florid
Și-aia-l în inima

Drag mi-e mie ul
Unde sade bădîța
Fie tînă, fie glod,
Mie-mi pare că-i
Fie tînă fără samă
Mie-mi pare pod
Fie țina pină-n g
Mie-mi pare pod

Frumoasă-l mire
Ca o floare din f
Are fața roșioară
Ca o floare de vie

Drag îmi este mi
Ca toamna strug
Dragă-mi este m
Ca și vara frăgu

Mire, mire, după
N-am văzut plin
Da după mireasa
Plînge frunza de
Inima dintr-un f

Cînd îmi joc mie
Mî se-aprinde in
Mî se-aprinde ca
Că mireasa-i bu

Pe dragostea nel
Poteca călcai.
Roua scutur
Dragostea aduna
Și-n astă oală b
Și apuca pe căr
Pină la drumul

Fragmentul pe care-l publicăm în acest număr face parte din romanul *Cu ei pe aceeași scară*, în pregătire la Editura tineretului. Romanul — cronică a unui sat din Vlașca din perioada de după război și pînă în zilele noastre — are un pronunțat caracter autobiografic.

Autoarea, **DORINA BĂDESCU**, absolventă a Facultății de filologie, a debutat în anul 1963 cu schițe în revista *Tribuna*, publicînd în anii următori și în alte reviste literare schițe, nuvele și piese de teatru. Recent a fost distinsă în cadrul concursului cenaclurilor și cercurilor literare organizat de C.S.C.A. pentru piesa *Umbrela*.

Foșnesc lanurile de porumb uscat. La o margine de loc, grămezile se înșiruie gata de urcat în căruțe. Au rămas printre coceni vreji scorojiți de fasole și de dovleci. Cine are, cară porumbul și soroaica acasă.

Alde Stan Sușteru zdrebește strugurii în curte, cu picioarele. Și-a suflăcat izmenele pînă la genunchi și joacă tontoroiu în linul minjit cu zeamă de gămaie.

— Auziși, nea Stane? A fugit Nina lui Belcioi cu un nepot de-al lui Voicilă. Pleznește fierea-n ai lui Voicilă că ai lui Belcioi, de, nu se țin ca ei.

Sușteru n-o bagă în seamă pe Veta lui Voicu și-și joacă strugurii mai departe. Îi lasă gura apă cînd se gîndește la vinul ce-o să-l facă. Nevastă-sa nu se bagă că Stan bea singur vinul pînă nu mai rămîne strop. Umblă beat o lună, două și pe urmă se apucă iar de lucru. Cirpește încălțămîntea oamenilor. Au dărfîmat casa acu cinci ani ca să-și facă alta și s-au mutat în aplecătura, lingă vite. Stă de cinci ani grămadă de moloz în mijlocul curții, vitele s-au dus pe apa sîmbetei și ei tot în aplecătura stau.

— Și unde ziseși că a fugit a lui Belcioi?
Veta se așează lingă Safta lui Sușteru și-i povestește.

— Au fugit la Purani, la niște neamuri și acum Voicilă nu-i primește și la Anca lui Belcioi nu vrea băiatul să stea. Nina era cuminte și învăța bine. Tocmai terminase școala aci, în sat și maică sa voia s-o dea mai departe... Cine s-ar fi gîndit să facă una ca asta...! Pînă la urmă, s-aude că Voicilă le face nuntă...

— Veniți la nuntă dacă vă cheamă?

— Cît se dă la masă?

— O sută s-a dat la nunta lui Mitu al Geanii. Și de, cum se dă la prima, așa merge...

Stan Sușteru strînge rămășița din lin, o pune în

putină pentru tescovină și gonește purcelul care a scos țarușul din pămînt.

— Leagă fa, porcul c-a scăpat!

— Stai, arde-te-ar foc' de porc!... De unde s-avem noi bani pentru nuntă? Omul meu joacă strugurii și bruma de porumb ce-avem se usucă pe loc și se împrăștie.

Veta o să se ducă, numai ca să vadă ce iese, că precis o să iasă cu bătaie între alde Voicilă și Belcioiești.

— Nina a trecut dimineață la deal în căruța lui socru-său, așa că... nu se mai bat. Ce e făcut, rămîne bun făcut.

— Aș! Rămîne bun făcut, dar de bătut tot se bat...

La nunta Ninii lui Belcioi a venit tot satul. Unii stau sub cort, la masă și mai mulți în curte și pe zona șoselei, Stau și ascultă lăutarii. S-a jucat bradul de dimineață, au venit fetele cu plocon la mireasă și acum e rîndul celor mari. Socrii mari au tăiat oi și păsări și totul mergea bine, chiar dacă pe încruntatelea, pînă cînd să se mute nunta la mireasă. N-au vrut ai lui Voicilă să mute nunta la Belcioi. S-au dus doar doi lăutari și nașii. Ică Uriășul cunună și a făcut pe dracu-n patru să mute nunta.

Cît face vorba lui, dar tot nu l-a înduplecat pe socrii mari. S-au dus nașii cu lăutarii și au venit repede înapoi. Au făcut față.

Nina se mișcă prin curtea lui Voicilă, de parcă ar fi a ei. Se ține dreaptă și zimbește într-una.

— Doar așa... de ochii lumii... D-aia se ține mindră. La hora darurilor socrii mari n-au vrut să intre. Mireasă a ales de pe masă două cămăși și două cirpe cu flori și s-a dus dreaptă, cu lăutarii după ea să-i scoată pe socrii din casă. A stat hora, fără să se desprindă. Nina a ieșit de-a-ndaratelele din tindă, trăgînd-o pe soacră cu darul pus după git.

— Parcă e cal în arcan...

— Taci fa, că te aude!

Soacra se trăgea înapoi, mireasa zimbea dar o ținea zdravăn de cîrpă.

Nea Ică Uriășul, cu o fundă la beteală în piept, venise din horă în doi pași. — Vă faceți de ris! Halal nuntă! De ce ați mai făcut tîmbălăul ăsta, dacă faceți pe ambițiozii? De ris vă faceți! Unde n-am eu copii, că ce i-aș mai nunti!

Au ieșit socrii mari și s-au așezat pe prispă cu darurile lingă ei. Nina s-a întors dreaptă și zimbind, să dea șervete la nași și la neamuri. Hora s-a mișcat iar, cu capetele întoarse spre prispă. Gineretele, ce i-o fi venit, a zvrilit și el darul de pe git. Nina a cules fără vorbă cămășa din praf și i-a înfășurat-o la loc. L-a pupat pe obraz cu forța. Neamurile miresei chiuiau de s-auzea la marginea satului.

Cu darurile pe după git s-au așezat toți la masă sub cort și atunci s-au apropiat și socrii să fie de față cînd adună lăutarii banii de la meseni. Una își trage bărbatul de mîneacă!

— Mă, dăm doar cîncizeci, că nu ne-au dat șervet.

— De la nașu trei sute! Să trăiască!

O vecină care n-a fost chemată la nuntă!

— Își retrace el, nașul, două sute... Doar așa,

de fală i-au dat, ca să meargă masa bine...

Bărbatul se uită urît la nevastă-sa:

— Și tu ce te bagi! Îți pare rău că nu ne-a chemat? Dacă te cerți toată ziua cu lumea!... Nu-și retrace nea Ică nici un leu, nu e el omul ăla!

Duminica ce-a trecut, la nunta lui Mitu al Geanii, a fost multă veselie. Iancu, lăutarul de la Blejești, a zis toate cîntările de inimă albastră. S-au îmbătat rumâni încet, încet, n-a făcut nimeni bătaie, doar că jucau toți cum le venea și chiuiau cu Iancu de git.

Cîntă și azi Iancu, dar fără spor. Oamenii și-au golit farfuriile și de-abia dacă gustă țuica lui Voicilă. Vorbesc între ei așezat și aproape în tăcere. Mu-

ierile a
piine în
toarnă
cumva
Belcioi
dor cu

— Și
ce mi-
praf...
la Bucu

Ginea
Lumea
n-o să

La e
cu nure
Asta e
frate-m
am vâ
bucate.

— A
hoată
conduc
înghit

— P
știi lun
seară!

Nașu
Nașu s
be-n v

N
vine în
să fie
conduc
șul!

— H
loc de
e rușin

„dulce cîntă din gurîță,
E înaltă inelată
și cu ochi ca mura coaptă.

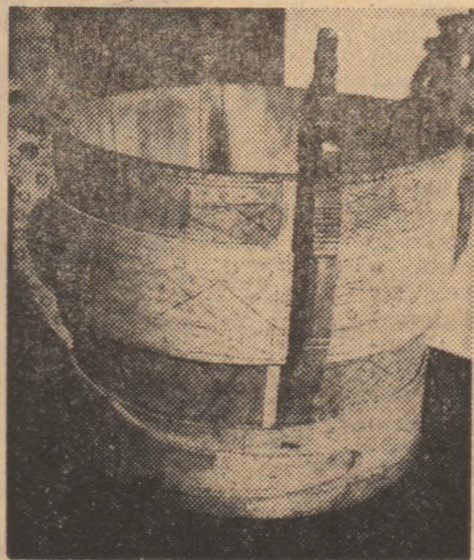
De s-ar face dealul luncă
Și crîngul poiană lungă
Să-mi văd mindra unde lucră
Și de prînz unde mîncă
Și de-amiază unde se culcă,
Să mă duc să-i fac o umbră,
Să n-o ardă soarele,
Că-i albă ca doamnele.
Dorule, arde-te-ar para,
Mi-ai făcut fața ca ceara,
Inimioara ca cerneala!
Dorule, arde-te-ar focul,
M-ai făcut de nu știu locul.
Dorul de la mindra mea,
De-aș putea, l-aș semăna,
La toamnă l-aș secera,
Și l-aș face sноп de griu,
Să mi-l port, mindro, la briu.

Mă sculai, mincai,
Dragostile le-adunai
În astă apă le băgai
Cu ea pe ochi cînd s-o spăla
De toate urăciunile s-o curăța.
Înainte tuturor s-o lumina
Cu cerul, cu stelele,
Cu soarele, cu razele
Și-oi face buciumul de aurel
Prin toate florile oi buciuma
Dragostile le-oi aduna
Și-oi spăla, și-oi curăța
Pe badea oi lumina
Și l-oi face sprincene de fir
Obrajii de trandafir
Glasu-i de albină
Gura de stupină
Limba de fagure de miere.
Cu cine-o vorbi
De inima tuturor s-o lipi.
Cine l-o vedea,
Piine cu miere-o minca.
Pe dinaintea cui o trece
Inima la toți să le sece.

Jeluindu-mă, tinguindu-mă
Amărindu-mă.
Nimeni nu mă văzu,
Nimeni nu mă auzi
Ca să mă curăț
De pe cap, de peri de țap
De pe tălpi, de peri de șerpi
De pe picioare, de peri de oaie,
De pe mîini, de peri de ciini,
De pe față, de peri de rață,
Și de praful din casă,
De toate datoriile.
Cum am ales banii din zarafi.
Biroștecul din prăvălie,
Calul din herghelie,
Să fiu mai aleasă
Decît toate preotesele
Jupînesele, țărancele.
Nevestele, fetele.

Stea, steluța mea
Fiecare are-o stea.
Să pleci stea, steluța mea,
După cer, la ursitul meu.
Să te lași în jos.
Pe-un colnic frumos,
La fereastra lui,
Și să-l dai de veste
Că ursita îl așteaptă
Cu brațele-i deschise,
Cu față aprinsă,
Cu masa pusă,
Să-i fiu mireasă
Și soție credincioasă.

Foale verde de cicoare,
cine mi-a ieșit în cale?
Foilîță de alun,
e mindruța, nu vi-o spun...
Foicică de cicoare,
ești mindruță ca o floare,
ochii tăi scîlipesc în soare,
glasul tău: privighetoare.
Foicică romaniță.

Sușteru

de DORINA BĂDESCU

„Cîntă cîntă din gurîță,
E înaltă inelată
și cu ochi ca mura coaptă.

„Cîntă cîntă din gurîță,
E înaltă inelată
și cu ochi ca mura coaptă.

„Cîntă cîntă din gurîță,
E înaltă inelată
și cu ochi ca mura coaptă.

„Cîntă cîntă din gurîță,
E înaltă inelată
și cu ochi ca mura coaptă.

„Cîntă cîntă din gurîță,
E înaltă inelată
și cu ochi ca mura coaptă.

„Cîntă cîntă din gurîță,
E înaltă inelată
și cu ochi ca mura coaptă.

„Cîntă cîntă din gurîță,
E înaltă inelată
și cu ochi ca mura coaptă.

„Cîntă cîntă din gurîță,
E înaltă inelată
și cu ochi ca mura coaptă.

„Cîntă cîntă din gurîță,
E înaltă inelată
și cu ochi ca mura coaptă.

„Cîntă cîntă din gurîță,
E înaltă inelată
și cu ochi ca mura coaptă.

— Stai jos, mă omule! Mai face vreunul ca tine?
— Să nu mă-nveți tu pe mine, că te joc în picioare. Hîii! Hîii!

— Jucăți bre, Polino! Hai Nae, ce focului faceți!
Odată face și fata mea nuntă. Lăsați-o iacacui de vorbă, că e mîine destulă vreme de vorbit! Zii, nea Iancule, zii Murgulețul!

Anca lui Belcioi îl ia pe Nae de mîină și se prind cu Sușteru. Cîte unul, cîte unul, se prind oamenii în Murguleț.

— Ieși afară, nea Stașe, că încurci hora!
Sușteru se imbufnează și dă să plece acasă. Îl oprește socrul mare. N-asteaptă să-i zică a doua oară și s-asterne la țuică.

Pe pietrișul curții, femeii și bărbații trecuți de două tineretii își fac vînt cu brațele și cu un picior, parc-ar vrea să plece, dar nu pleacă, bat de trei ori pe loc tocmai cînd zici că s-au dus și numai după asta pornesc într-o parte tirșii de parcă tot îi trage ceva în partea cealaltă. O iau de la capăt, își iau vînt, bat pe loc și tirșiesc în contratimp spre o parte. Tot mai repede, mai repede, virtej, pînă dau în sîrbă și alunecă ușor unul de altul într-o parte, cînd fluieră unul și se opresc toți nădușiți. Bat stelele, e cald, de-abia de acum încolo e bine.

Vecinii care dorm pe prispă și n-au venit la nuntă, nu închid ochii toată noaptea. — Să pitește plugul cel nou... Să-l dăm p-ăla vechiul.

— Ce păcatele să facem cu el? Poate doar, să te-nham pe tine cînd mi-o fi dor de plugul ăl nou... Cîntă lăutarii! „Ce mai soare lunimos,
Ce mai ginere frumos!
Bagă mîna-n buzunar
Și dă bani la lăutar!”

În prispă cîntă greierii. A toamnă scurtă. Spre ziuă se lasă și cu o geană de bătaie. — Așa e lumea la petrecere.

Desene de DAN BĂIAȘU

MAGNETISMUL

În lupta pe care o ducă continuu omul cu natura, în ultimii ani s-au obținut succese remarcabile. Este adevărat că soiuri, varietăți și chiar specii noi de plante sau animale au fost create de către om din vremuri imemorabile, la început fără o cunoaștere profundă a fenomenului. Astfel, cultivarea spicului cu boabe neobișnuit de mari sau numeroase, ori încrușișarea unor animale deosebite de confracții lor prin greutate, cantitatea sau calitatea lăinii de exemplu, a dus la realizarea unor soiuri și rase extrem de valoroase, încă cu secole în urmă, când omul nu ajunsese la înțelegerea acestor fenomene. Treptat s-au acumulat o serie de cunoștințe practice și teoretice. Înalta specializare și tehnicitate a ultimelor decenii permit o pătrundere mai adâncă în microcosmosul organismului: în celulă.

S-a văzut că nucleul fiecărei celule conține cromozomi care vor da naștere unei noi celule identice. S-a stabilit că totalitatea cromozomilor care vor da naștere unui nou organism cîntăresc numai trei miliarde de gram și că masa lor trebuie să crească de zece mii de miliarde de ori pînă ce din acest set de cromozomi se va forma un organism nou, un om adult de pildă. Secretul acestei posibilități ca dintr-o celulă să apară miliarde de noi celule care vor constitui diferitele părți ale corpului, îl deține o substanță denumită pe scurt ADN și care se află în cromozomi.

Biologi, fizicieni, chimiști etc., fiecare prin metoda sa de lucru, au contribuit la decoperirea formulei chimice a vieții, a celei mai valoroase substanțe din lume: ADN (acidul dezoxiribonucleic) substanță

care constituie leagănul vieții. Odată investigat acest microcosmos celular, omul a găsit posibilitatea de a încrușișa nu numai organisme întregi, plante sau animale, dar chiar și celule ori fragmente de cromozomi, sau „încrușișări” între diferite molecule de ADN obținind „hibrizi” la aceste dimensiuni ultramicroscopice. Pe această cale a încrușișărilor artificiale de ADN microbi dăunători, producători de boli la plante, animale sau om, au fost transformați în organisme absolut inofensive. Acești „hibrizi” ultramicroscopici deschid astfel o minunată cale pentru combaterea a numeroase boli.

În ultimul timp se vorbește din ce în ce mai mult despre o „chirurgie” a cromozomilor! Dacă în obținerea unei specii (Triticale) creată de om pe cale artificială, s-a ajuns la o însumare a cromozomilor celor două plante de la care s-a pornit (grâu și seacă) în unele cazuri acest fenomen ar putea conveni intereselor omului. Aceasta deoarece în cazul plantei Triticale pot fi moștenite și unele caractere dăunătoare pe care noua plantă le preia de la unul din părinți (de la seacă de pildă). O înaltă specializare și tehnicitate a permis transferarea de la seacă la grâu numai a unei perechi de cromozomi și anume acea pereche care deține numai caracterele dorite de om. De exemplu cromozomul II de la seacă conferă grăului o rezistență la rugina galbenă. Desigur operațiunea nu a fost ușoară ea necesitînd urmărirea plantelor din câteva generații, eliminarea celor care nu interesau, oprirea celor cu cromozomi care confereau o nouă calitate plantei.

Pe o astfel de cale au fost transferați la o serie de plante „cromozomi utili”, realizîndu-se plante mai rezistente de exemplu la atacul ciupercilor și virușurilor.

Dar s-a mers și mai departe în sensul că pînă și cromozomul reprezenta un fragment prea mare, el conținînd și subunități (gene) care nu numai că nu interesau dar uneori erau chiar dăunătoare. În aceste cazuri s-a încercat fragmentarea cromozomilor și preluarea numai a celor segmente care interesau. Operațiunea o vom putea aprecia mai bine dacă vom ști de exemplu dimensiunea la care se lucrează: porumbul are cromozomul lung de circa 8-10 (micronul fiind a mia parte dintr-un mm!) Pe baza iradierilor s-a reușit de exemplu ca la grâu să se transfere de om pe cale de cromozom (o genă) de la o plantă sălbatică (o graminee numită rugina brună). Un alt exemplu ne dovedește pînă la ce nivel se poate interveni în intimitatea celulei și a cromozomilor. Se știe că în Japonia cultura viermilor de mătase ocupă un loc de frunte în economie. Deoarece masculii acestor viermi de mătase sînt mai productivi decît femelele interesul cultivatorilor era de a reuși să separe încă de la început ouăle de mascul de cele de femelă oprindu-le numai pe acelea din care vor ieși masculi. Astfel, cu același număr de indivizi este asigurată o producție mai mare. Dar cum să faci, cum să deosebești aceste ouă? Geneticianul japonez Y. Tazima a iradiat cu raze X ouăle viermilor de mătase. Prin această iradiere cromozomii au fost ruși, fragmentați și s-a putut face transferul pe cromozomul Y a unui mic segment de

cromozom pe care se afla o genă ce determina culoarea neagră la ouă. Și astfel, din aceste ouă „operate” au apărut femele și ouă negre (la această specie femelele conțin un cromozom Y) iar din ouăle albe vor apare în mod normal masculi. Deosebiră de culoare a ouălor dă posibilitatea separării de la început a viitorilor masculi atît de utili. Pentru separarea rapidă se folosește o celulă fotoelectrică.

Cercetările actuale în această direcție îmbogățesc „arsenalul” de luptă al omului împotriva organismelor dăunătoare în același timp adaugă noi organisme utile, puse în slujba omului.

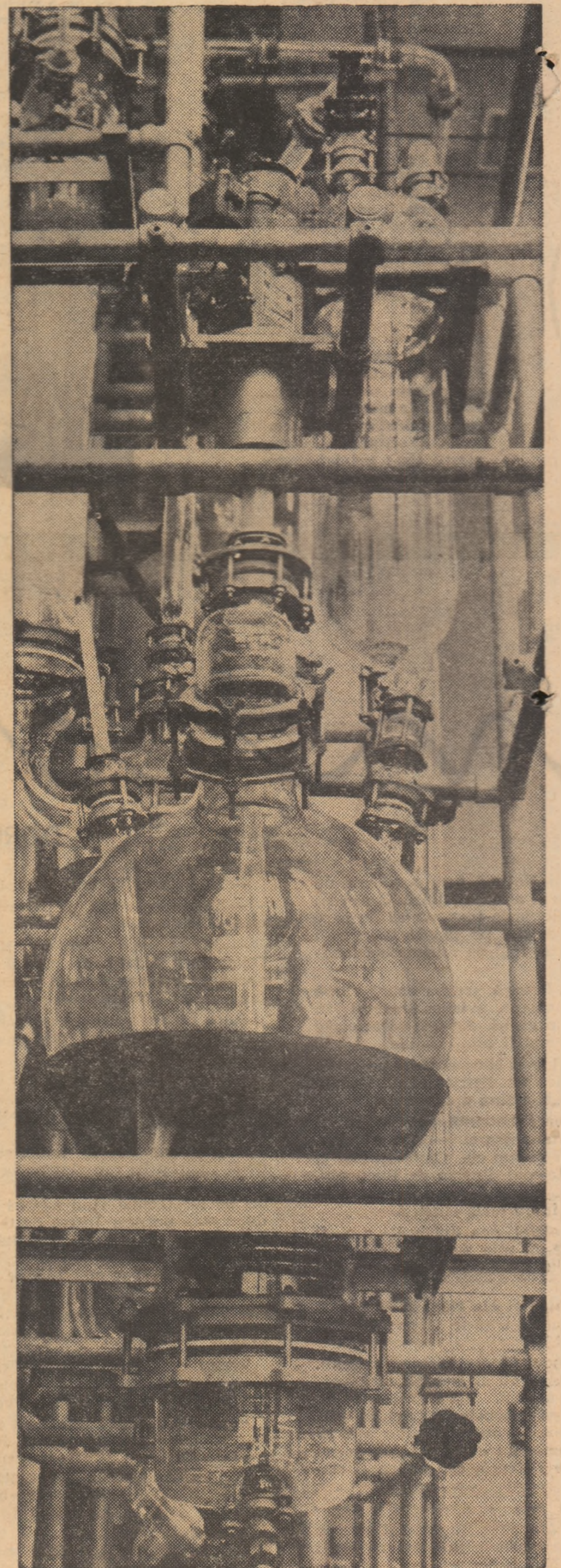
ELENA MANTU

Chimie modernă
Foto: GH. VINTILA

Uimirea ce l-a cuprins, cu două milenii și jumătate în urmă, pe ciobanul de pe muntele Ida — care trecînd cu turma printr-un loc, a constatat că nu-și poate desprinde de pămînt bățul cu virful de fier, și că el însuși încălțat cu niște sandale pe tălpile cărora se aflau cuie de fier, a rămas întuit locului.

Astăzi, toată lumea știe că, apropiînd un magnet de o bucată de fier, aceasta este atrasă de magnetul respectiv. Cum se explică acest lucru; ce forțe ascunse determină acest fenomen, care sînt aplicațiile practice, precum și alte numeroase amănunte interesante despre efectele magnetismului, aflăm din broșura cu titlul de mai sus, scrisă de I. Bunget și apărută în colecția „Orizonturi” a Editurii enciclopedice române.

Deși abordează o problemă dificilă, autorul reușește, printr-o expunere clară, însoțită de multe exemplificări, să ofere cititorului o lectură pasionantă și instructivă, în urma căreia, oricine poate să înțeleagă mai bine și mai temeinic multiplele aspecte ale magnetismului.

REALIZĂRI TEHNICO-ȘTIINȚIFICE

INCUNABULE

Cercetătorul Ștefan Semlyen a descoperit în depozitele de cărți ale Bibliotecii filialei Academiei Republicii Socialiste România din Cluj câteva incunabule de o mare valoare istorică și documentară. Este vorba de o lucrare de filologie umanistă, publicată la 1496 sub semnătura lui Pico Mirandela, o carte în două volume, „Oglinda istoriei” de Vicontius Bellovacensis, tipărită la Strassburg între 1473 și 1476 și o altă carte „Oglinda naturii” de

același autor, apărută la Nürenberg în 1485. În același depozit, care este supus unei atențe sistematizări, profesorul clujean Sigismund Jake a descoperit un incunabul, un exemplar al enciclopediei lui D. Chalcondilos, datat la 1499.

ROCI LUNARE

Savantul american Dean Chapman este de părere că pe planeta noastră există cel puțin 10-100 milioane de tone de roci lunare. Cunoscută sub denumirea de tectite, aceste roci au ajuns

pe Terra acum 700 de mii de ani. După ce au străbătut cei 380 mii de kilometri ce despart Luna de Pămînt, tectitele au căzut într-o zonă ce începe din Madagascar, trece prin sudul Tasmaniei, nord-vestul Australiei și nordul Indoneziei.

De un real folos în identificarea tectitelor cu roci lunare sînt mostrele de rocă lunară aduse recent pe Pămînt de astronautii Armstrong și Aldrin, primii pămînteni care au pus piciorul de Lună.

o bășicuță de culoare cenușie negricioasă, plină cu lichid. Bășicuța se sparge și în locul ei apare o rană care apoi devine neagră cum e cărbunele. În jurul acestei bube negre apare un cerc de mici bășicuțe albicioase cu lichid, care, la rîndul lor, se sparg. Rana inițială se mărește și odată cu ea se mărește și umflătura.

Aceste semne locale ale bolii țîn pînă la patru zile. După aceasta, microbul pătrunde în sânge și infectează tot organismul. Bolnavul are temperatură foarte mare, pînă la 40 grade, dureri mari de cap, amețeală, greață și vărsături.

Prevenire și tratament. Să nu se consume sub nici un motiv carnea vitelor tăiate și vindute clandestin, neexaminate de medicul veterinar. Animalele moarte de dalac să fie arse. Dacă nu se poate, să se îngroape cît mai adînc în pămînt, după ce se stropesc cu mult lapte de var.

Obiceiul de a te scărpinga la ceafă sau în nas, mai ales cu unghile murdare, trebuie înlăturat. E un obicei periculos și urit.

Numai medicul poate interveni pentru a salva pe bolnav. Există un ser preparat contra acestui microb, serul anticarbonos. Dacă se fac injecțiile cu acest ser, la timp, atunci vindecarea este sigură. Încercările băbești sînt fatale. Feriți-vă de ele.

SFATUL MEDICULUI

BUBA REA

Antraxul, buba rea sau cărbunele, este o boală care se transmite de la animalele cornute la om. Boala se datorește unui microb bine cunoscut în formă de baston, care rezistă foarte mult la frig și la căldură mare. Acesta pătrunde în organism prin răni sau zgîrieturi oricît de mici. De asemenea, albinele, bondarii, muștele, viespele și alte gîngăvi care vin în contact, mai ales cu cadavrele animalelor cu dalac, se infectează cu microbul acestei boli și pot ușor răspîndi boala la oameni. Se mai pot îmbolnăvi cei care consumă carnea animalelor bolnave de dalac și chiar cei care au purtat căciuli sau cojoace făcute din pielea animalelor bolnave.

Semnele bolii. La locul de intrare a microbului prin piele apare o mică pată roșie ca o pișcătură de purice, care este însoțită de o mâncărime. În scurtă vreme, pe pată apare apoi

O POLITICĂ A PĂCII ȘI COLABORĂRII INTERNAȚIONALE

În proiectarea pe ecran lat a evenimentelor internaționale, numeroase jaloane ale itinerariilor marcând aspirația spre pace și colaborare între popoare sînt legate deseori de numele țării noastre, de contribuția ei neobosită la împlinirea acestor aspirații.

Politica externă a României, indisolubil legată de politica ei internă, este pătrunsă de atașamentul la principiile care pot asigura dreptul sacru al fiecărei națiuni de a-și folosi de sine stătător calea dezvoltării sale prezente și viitoare. Respectarea acestor principii — independență, suveranitate, egalitate în drepturi, neamestec în treburile altora, avantaj reciproc — călăuzește neabătut activitatea bogată și multilaterală a României în viața internațională. Ca țară socialistă, România pune în centrul politicii sale externe relațiile de prietenie și colaborare cu toate celelalte țări socialiste. Sînt cunoscute de asemenea eforturile perseverente ale țării noastre pentru refacerea și întărirea unității țărilor socialiste, pentru creșterea forței și influenței sistemului mondial socialist — principalul factor al luptei antiimperialiste.

În lumea contemporană, construirea unei păci durabile și asigurarea securității internaționale solicită inițiativele și aportul tuturor statelor, mari și mici. În spiritul principiilor coexistenței pașnice, România acționează pentru dezvoltarea legăturilor multilaterale cu toate statele fără deosebire de orînduire social-politică. Cunoașterea reciprocă mai bună, explorarea posibilităților de largire a cooperării între state, asigură, nu numai un climat propice soluționării problemelor litigioase, prin excluderea forței, dar și schimbul mai intens al valorilor materiale și spirituale, în folosul fiecărei țări în parte și a comunității internaționale în ansamblu ei. Contactele între conducătorii de state, vizitele reciproce înlesnesc găsirea celor mai eficiente instrumente ale cooperării, schimbul de opinii în abordarea marilor probleme ale zilelor noastre, în soluționarea lor corespunzător aspirațiilor omenirii. România desfășoară în acest sens o activitate multilaterală, care se bucură de apreciere și respect pe toate meridianele lumii. Pe itinerariile păcii și colaborării internaționale s-au desfășurat recent vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu în Turcia, vizita tovarășilor Nicolae Ceaușescu și Ion Gheorghe Maurer în India, precum și vizita tovarășului Ion Gheorghe Maurer în Belgia. În cursul ultimelor luni țara noastră a fost vizitată de înalți demnitari ai unor țări europene: Franz Jonas, președintele federal al Republicii Austria, Urho Kekkonen, pre-

ședintele Finlandei, Piet de Jong, primul ministru al Olandei.

În toate problemele majore ale vieții internaționale — dezarmarea generală și dezarmarea nucleară, asigurarea securității europene, stingerea focarului de incordare din Orientul Apropiat — și am dat numai cîteva exemple, — poziția României se caracterizează prin realism și spirit constructiv, printr-o înaltă responsabilitate față de consolidarea păcii în lume.

La O.N.U. și în alte organizații internaționale punctele de vedere exprimate de România, inițiativele ei se bucură de o largă apreciere pentru că ele reflectă o preocupare susținută față de cauza păcii și colaborării între popoare. Acestui scop îi servește și o recentă propunere a României, la O.N.U. — aprobarea unor declarații solemne asupra principiilor dreptului internațional privind relațiile prietenești și cooperarea între state.

Politica externă promovată de România este o politică profund realistă, elaborată pe baza unei analize științifice a raportului de forțe pe plan internațional, a dinamicii fenomenelor social-politice contemporane. Caracteristica fundamentală a lumii de azi — creșterea forțelor păcii, democrației și progresului scoate în evidență capacitatea popoarelor de a asigura dezvoltarea progresivă a societății, de a lupta cu succes împotriva uneltirilor imperialismului. Țara noastră militează pentru unitatea tuturor forțelor antiimperialiste, exprimîndu-și solidaritatea cu lupta popoarelor împotriva asuprii colonialiste și neocolonialiste, cu dezvoltarea liberă, nestingherită a fiecărei națiuni. Acesta este conținutul solidarității noastre cu poporul vietnamez, care trebuie să aibă asigurate condițiile autodeterminării, fără prezența trupelor străine și fără nici un amestec din afară.

Autoritatea internațională a politicii externe românești, izvorăște din principiile care stau la baza ei și din multitudinea acțiunilor și inițiativelor prin care aceste principii sînt aplicate cu consecvență. Extinderea relațiilor României, diversificarea legăturilor sale politice, economice, culturale și tehnico-științifice, contribuția ei la eforturile generale închinată păcii și progresului se bucură de sprijinul întregului nostru popor, conștient de faptul că — așa cum arată tovarășul Nicolae Ceaușescu la cel de al X-lea Congres al Partidului — „niciodată în istoria sa, România nu a desfășurat o politică internațională atît de activă și nu a avut atîția prieteni ca azi“.

EUGEN POP

DIN ȚĂRILE SOCIALISTE

U.R.S.S.

● La Institutul de fizică-tehnică al Academiei de Științe a R.S.S. Turkmene s-au încheiat experimentările unui prototip de instalație solară cu absorbție.

Experiențele au demonstrat că această instalație poate fi folosită atît pentru răcirea aerului în locuințe cit și în întreprinderi. „Frigul“ creat de soare este de 80 de ori mai ieftin decît cel realizat în prezent prin orice alte mijloace.

Fiecare metru pătrat de acoperiș al unei clădiri poate degaja 300—300 kcal de frig. Suprafața acoperișului unei clădiri de 3—4 etaje este suficientă pentru a crea o temperatură plăcută în toate apartamentele, atunci cînd afară e prea cald.

● Oamenii de știință sovietici au realizat un nou microscop denumit EMW—100 L. Cu ajutorul acestuia se pot obține imagini bune ale unor obiecte de aproape patru milioane de ori mai mici decît cele pe care le deosebeste ochiul omenesc. Aparatul va putea fi folosit pentru studierea lumii atomului, observarea și fotografierea virușilor, moleculelor și particulelor foarte mici ale cristalelor.

● În timpul verii, în valea Alazan din vestul Gruziei, cad aproape în fiecare săptămînă grindină, care distruge recoltele bogate de legume și fructe. Oamenii de știință au reușit să învingă această calamitate a naturii: cu ajutorul unor radionde se vor controla în permanență apropierea norilor aducători de furtună și formarea grindinei. În caz de primejdie, se va trage în ei cu rachete. La o înălțime dinainte stabilită, rachetele vor expulza gaze care vor încălzi grindina prefăcînd-o în ploaie binefăcătoare.

tele vor expulza gaze care vor încălzi grindina prefăcînd-o în ploaie binefăcătoare.

R. P. POLONĂ

● Specialiștii polonezi au construit cel mai mic laser cu gaze de tip He-Ne din Europa.

Laserul poate fi folosit ca iluminator la microscop. Pentru măsurătoarea optică a planului suprafețelor, omogenității optice a sticlei și altor materiale transparente și semitransparente. El mai poate fi utilizat pentru măsurarea paralelismului, datorită folosirii fenomenului de interferență a undelor. Aparatul, care are simbolul LG—7, este foarte rezistent și poate funcționa încontinuu peste 1200 de ore.

R. P. UNGARĂ

● Un aparat roentgen obișnuit realizează radiografia în două dimensiuni. Recent, la combinatul „Medikor“ din Budapesta a fost construit un sistem electronic — stereo-roentgen — care permite radiografia obiectului în trei dimensiuni. Aparatul lucrează cu film de format mic, consumînd de 10 ori mai puțin film decît aparatele roentgen de tip vechi. S-a construit de asemenea un dispozitiv analitic care înregistrează anomalii în corpul sau obiectul expus radiografiei.

Stereoroentgenul își va găsi o largă aplicare nu numai în medicină, ci și în industrie. La uzina constructoare de mașini din Diosgyör cu ajutorul stereo-roentgenului se face defectoscopia oțelului, a diferitelor piese, iar la gospodăria silvică de stat din Miskolc el este utilizat la studierea diferitelor trunchiuri de copaci.

R. P. BULGARIA

● Medicina recurge adeseori la masarea externă a cordului, pentru a-i restabili funcțiile. Or, acest masaj nu este totdeauna eficient, căci este greu de dozat forța de compresie a toracelui.

Inginerii bulgari Svetlin Penkov și Liuben Ioncev de la Institutul medico-tehnologic din Sofia au construit un aparat pentru masarea inimii care permite reglarea automată a forței și frecvenței presiunii asupra toracelui. Noul aparat va fi utilizat în spitale, serviciile medicale de urgență și ambulanțe sanitare.

Pagină realizată
de S. LAZAR

Vedere din Amsterdam

Popoare și obiceiuri

Evenimentele istorice, legendele, credințele și tradițiile populare stau, adesea, la baza multor sărbători ciudate la diferite popoare. Iată cîteva dintre ele:

„A FIERT LAPTELE“

În India există peste 30 de date la care se sărbătorește Anul Nou, deși ziua oficială stabilită în 1957 este 22 martie. Și astăzi, cea mai populară sărbătoare a înnoirii anului rămîne totuși Pongol-ul, celebrat în prima zi după solstițiul de iarnă (22 decembrie). Momentul cel mai important al acestei zile este dimineața, cînd se aprinde rugul, pregătit din timp de către copii, în cel mai însoțit loc al curții. Pe jarul aprins, femeile pun oale mari cu lapte amestecat cu orez. Așezată în jurul focului, întreaga familie așteaptă clipa în care laptele începe să fiarbă. Primul clocot este însoțit

de strigătul voios: „Pongol“, adică „laptele fierbe“, semn că soarele a binecuvîntat casa și că anul care vine va fi îmbelșugat. După aceasta, timp de cîteva zile, salutul tradițional va fi „A fiert laptele“.

TURTE CU MIERE

Tradiția egipteană, reflectînd legătura milenară dintre munca țaranului și revărsarea roditoare a Nilului, a împletit speranțele și bucuria începutului de an cu primele semne vestind creșterea apelor fluviului (solstițiul de vară). În această zi, egiptenii își oferă unul altuia miere și curmale, iar înainte de a le mânca își spun: „Dulce și binefăcător este numai dreptul adevăr“. Obiceiul cere ca în dimineața respectivă tinerele mame să-și poarte în spate cel mai mic copil, căruia trecătorii îi dăruiesc turte cu miere.

LIBANUL

Printre evenimentele care au reținut mai mult atenția opiniei publice mondiale, în ultima vreme, sînt și acelea din Liban, ivite ca urmare a ciocnirilor dintre unitățile armate și de poliție libaneze cu formațiuni înarmate palestiniene (este vorba de formațiunile înarmate ale Organizației pentru Eliberarea Palestinei, compuse din arabii care s-au refugiat de aici în urma creării, în 1948, a statului Israel). Aceste forțe vor să folosească teritoriul Libanului ca bază pentru atacuri armate împotriva Israelului. Or, Libanul, care este o țară neutră, se opune acestor tendințe, dorind să-și păstreze cu strictețe neutralitatea în conflictul arabo-israelian.

Libanul este un stat mic, situat pe coasta Mării Mediterane, între Siria și Israel. Suprafața sa este de 10 400 km. pătrați, pe care trăiesc 2,5 milioane de locuitori, în cea mai mare parte arabi. Capitala țării este orașul Beirut, cu o populație de aproximativ 500 000 locuitori. Libanul este o republică, avînd în frunte pe președintele Charles Helou. Limba de stat este araba, alături de care se vorbește mult și franceza.

Principalele resurse naturale sînt: cărbunii, minereurile de fier, mangan și uraniu. Libanul este o țară agrară, în economia că-

reia capitalul străin deține poziții dominante. Mai mult de jumătate din terenurile agricole cele mai fertile aparțin moșierilor. Se cultivă portocali, lămii, viță de vie, griu, orz, porumb. Se cresc capre, oi și bovine.

În industrie predomină întreprinderile mici, mai ales cele textile, alimentare și de prelucrare a petrolului. Sînt dezvoltate comerțul, activitățile bancare și turismul.

În antichitate, actualul teritoriu al Libanului a fost locuit de fenicieni, care au ridicat renumitele orașe-stațe sclavagiste Tirul, Sidonul și altele, care au fost cucerite apoi de asirieni în veacurile VIII-VII înaintea erei noastre, babilonienii în secolul VII înaintea erei noastre. În veacurile următoare acest teritoriu cunoaște apoi stăpînirea romanilor, arabilor și turcilor, pînă în 1920 cînd a trecut sub mandat francez.

Deși a fost declarat stat independent încă în 1926, Libanul a devenit cu adevărat independent abia la 23 noiembrie 1943.

Libanul promovează o politică de neutralitate, pronunțîndu-se pentru bună înțelegere și colaborare cu toate țările lumii, indiferent de orînduirea lor social-politică. Între țara noastră și Liban există relații diplomatice normale și relații economice avantajoase ambelor țări.

EXCURSIE

Trebuie să știți că eu nu sînt o ființă prea sportivă, deși la prima vedere nu crede nimeni. Sînt o fire așa, mai lentă. Încă din școală, profesorul de muzică mă botezase melc codobelc. După ce m-am însurat, că nimeni nu scapă de asta, cum nu scapi de pojar, m-am mai înviorat puțin fiindcă antrenoarea mă băgase în viteză. Mai un cross pînă la piață, mai o săritură pînă la sifoane, mai un 200 de metri garduri cînd ieșeam de la Bufet, și uite așa, mi-am scos carnetul de polisportiv la toate categoriile: bucătărie, piață, aragaz.

O să mă întrebați de unde atîta clocot sportiv în mine? De la nevastă-mea Didina. Mai întîi a dat ea în clocot. Apoi m-a fiert și pe mine. În excursii, ei îi plac mai cu seamă

Desen de V. CRAIȚĂ MÎNDRĂ

plimbările în aer liber. Îi place să hoinărească kilometri întregi cu rucsacul „pe” spinare. Pe spinarea mea. Spune că în mijlocul naturii totul pare mai frumos. Atunci are curajul să se uite și la mine. Noi, totdeauna cînd e sărbătoare, plecăm în excursie la iarbă verde. Eu fac excursii pe jos de cite 15—20 kilometri. În mai. În iunie nu mai fac excursii. Fac febră musculară. Și atunci Didina î se face milă de mine și mă copleșește cu sărutări. Am calculat. Revine cam o sărutare la fiecare kilometru.

Prin 28 aprilie, Didina a ciripit: „Țucule!” Pe mine mă cheamă Gabriel și ea mă alintă de obicei Gavrilă. Dar cînd îmi spune „Țucule”, știu ce urmează. Urmează Poiana Brașov, Poiana Narciselor și numai dacă o cuprinde un acces de milostenie pentru mine poate să însemne ceva mai aproape, adică Poiana Tapului. Așa că, după ce Didina îmi spune „Țucule”, eu nu mai spun nimic și încep să iau vitamina B1 fortissimo. După a patra fiolă, cobor rucsacul din pod, după a șasea fiolă încerc dacă sînt în stare să ridic picioarele încălțate în bocanci cu ținte. Pentru excursii sînt buni. După o sută de metri nu mai simți dacă ai picioare.

La drept vorbind, excursiile la iarbă verde sînt foarte plăcute, cu condiția să nu exagerezi. Or, Didina, din punctul ăsta de vedere, e cam exagerată. Ei îi place numai iarbă verde care crește la cel puțin 1500 metri înălțime. Parcă iarbă de la Snagov n-ar avea același gust.

Și cu bagajele astea pentru excursii e o poveste întreagă. Își ia omul, acolo, strictul necesar. Didina, nu! Într-un an a vrut să iau și aragazul. Noroc că era butelia pe sfîrșite. Așa că n-am plecat decît cu un primus și un bidon de 10 litri „cu gaz”, pe care, fără să știe ea, l-am umplut cu Tirnavă. Și cînd l-am aprins, primusul a început să ardă pe trei cărări...

Și ce nu îndeamă ea în bagaj. Trei găini: una friptă, una rasol și una vie, așa, ca rezervă; trei sticle cu lapte, deși sîntem amîndoi înțărcați, o roată de cașcaval, barem dacă ar fi șvaiter că mai are și golori, și e mai ușor de transportat, vreo șapte rochii, trei fuste, zece perechi de pantofi. Și eu mă distrez în chip de coletărie rapidă. Cînd am ajuns odată în gară cu toate bagajele, o cucoană mi-a strigat din urmă: „Hama! după ce le cari pe astea, vii și la mine, că am de dus un șifonier triplu-lat.

I. AVIAN

— Eu spun da și tu
Spui nu.
Văd că totul e degeaba.
Păi, așa nu merge treaba.
— Ce tot zici!
La fugi de aici
Că prea ești de tot... arici.
De, ai tu pe vino-ncoace
Dar ești căptușit de ace.
Negreșit,
S-au despărțit
Iar motivu-adevărat
În sentință-i consemnat:
Cînd se-nfoaie doi deodată
Și se-nțeapă reciproc,
Consecintele s-arată:
Nu mai au în casă loc.

CRÎȘAN
CONSTANTINESCU

ARICII

Ei aveau discuții dese
De principii. Interese.
Și atunci, nici ei nici ea
Nici o iotă nu ceda.
Se umflau peste măsură
Expunînd a lor armură.
Dintr-a acelor perniță
Nu scoteau o vorbuliță.
Permanent și abuziv,
Din pricinii mărunte sau
Fără urmă de motiv,
Una-două... se-nțeapau.
Și din panoplia toată
Nu lipsea nici o săgeată.
Într-un rînd, la supărare
Dintre dinții nu știu care
A rostit o vorbă mare
Și bilanțul îi făcu:

„Trenul alerga nebunește, lășîrîd în urmă verdele munților și văilor. Mioara Ciolac, prefăcîndu-se că răsfoiește o revistă ilustrată, se gindea la viața pe care i-a promis-o unchiul ei, Jenică Cojoc, la „posibilitățile de afirmare” despre care i-a vorbit atît de mieros. Încerca să pozeze în a fi posacă și veșnic preocupată de ceva. Refuza să intre în discuții cu alți călători. Singurul ei gînd era întîlnirea cu amicul unchiului ei, cu acel Jorj Dumitrașcu care a intrat în posesia „icoanelor” și care îi va da un pașaport pe numele ei. „Ce frumoasă-i aventura”, se gîndi ea.

Tot din „aventură”, dorea să plece undeva în străinătate, confidentă pe care a împărtășit-o cu vreo trei ani în urmă și unchiului său. Dar cum schimburile nu se fac doar pe „of” unchiul i-a propus „tranzacția cu tablourile”...

La coborîrea din tren, de Mioara s-a apropiat o fată cam de aceeași vîrstă cu ea. A luat-o de braț și au plecat împreună.

— Cunoașteți vreun debit profilat numai pe țigări străine?

— Nu, domnule, eu fumez „Snagov”. Salutări de la Jenică.

— Îmi place, îți joci bine rolul fetișo, spuse necunoscutul.

— Și dumneata domnule Dumitrașcu Sper că n-am venit la București să-mi faci teorie. Vă rog, pașaportul!

Colonelul Ilie Badale stătea aplecat peste butoanele instalației de comandă electronică, așteptînd într-o încordare specifică. Începerea acțiunii decisive. Căpitanul Suciu, alături de șeful său, începuse să țină legătura prin ra-

SATIRĂ UMOR

Caracterizare

BOGĂTAȘUL ȘI MĂGARUL

Intrucît trebuia să fie numit
Solist la un teatru (fachipuit)
De operă și balet
(Alcătuît numai din păsăret!)
Îl trebuia Canarul
(Pentru întocmirea dosarului!)
O caracterizare
Ceva mai tare
(Deoarece, de-un timp, „Serviciul
Personal”

Aplică sistemul preferențial!)
Și iată, așadar,
Că s-a-ntimplat s-o serie un Măgar:
„Opinie favorabil.
Candidatul are un „dolce cantabil”
Inegalabil.
Un ambitus intins,
Dat de natură parcă dinadins,
Și-o impostatie
Ce va stîrni senzație.
În rezumat,
Este foarte dotat.
Cîntînd aproape tot la fel de bine
...Ca și mine!”

Nici azi nu pricepe Măgarul
De ce n-a fost angajat Canarul
Că el i-a dat (susține sus și tare!)
O foarte bună caracterizare!

STELIAN FILIP

A fost o dată un bogătaș, căruiu nu-i plăceau florile, dar mai ales trandafirii. Nu înțelegea frumusețea lor. Într-o zi, cînd se plimba prin grădină, cu sluga sa, văzu un măgar, care stătea în mijlocul unor tufe de trandafiri, însă nu minca florile.

— Privește — spuse bogătașul — pe acest măgar nu-l interesează florile.

— Este firesc — răspuse țaranul, stăpînul măgarului, care auzise cuvintele bogătașului — un măgar nu poate să înțeleagă frumusețea florilor.

TEODOR HOLBAN

GHICITORI

Diamante mărunțele
Lăcrimează pe muncele

(Bruma)

Fata bună-a timpului
Stringe haina cîmpului

(Toamna)

NICOLAE MIRON

MINI-DICȚIONAR

IRIGAȚII = Ploaie din resurse locale
PĂȘUNE = Sufragerie în aer liber
SALCIE PLETOASĂ = Ultima „modă” a pomilor
SCAI = Buruiană cu tupeu.

D. MAZILU

— Vai, dragii mei, de cînd n-ați mai venit să mă vedeți!!!
— Cum de cînd?! De astă toamnă..

Desen de T. PALL

Tele-foileton

Mult așteptatul foileton — cerut și de noi la această rubrică — și-a făcut în sfîrșit loc în programele televiziunii. El va fi prezent zilnic, sub egida rubricii Reflector, care și-a câștigat un bun renume.

Debutul emisiunii a pus față în față cu realitatea, citeva promisiuni, făcute dar neonorate de către cadre de conducere din cooperația meșteșugărească. Realizat într-un ritm alert, cu secvențe bine filmate la obiect, telefoiletonul a adus critici îndreptățite care ne-au „uns pe inimă”. Comentariul însă ar putea să fie mult mai acid. Ni s-a relatat printre altele că în București există 120 de geamgii dintre care 33 sînt responsabili. Ni s-a relatat și alt. Mult prea plat deși această rubrică se pretează a fi mai spumoasă.

Și încă o dorință: conform definiției, foiletonul este o rubrică fixă, ceea ce este un argument ca să-l găsim programat la o oră fixă, nu așa cum s-a făcut în această săptămînă. L-am putea urmări constant, știind că va fi transmis, de pildă, după tele-jurnalul de seară.

A. C.

de PETRE HLADCHI
BUCOVINEANU
și ANDREI CROITORU